

Bir pişmanlık hikayesi

Hayat Ağacı

Alper Tunga DOST

HAYAT AĞACI

Alper Tunga DOST

Alper Tunga DOST
İzmir
<http://www.alper.tk>
alper@alper.tk

HAYAT AĞACI

Yayın: Aralık, 2021
6C1B3HHWTNL

© Alper Tunga DOST, 2021

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü yazarın yazılı ön izni olmaksızın,
herhangi bir şekilde yeniden üretilemez,
basılı ya da dijital yollarla çoğaltılamaz.
Kısa alıntılarda mutlaka kaynak belirtilmelidir.

HAYAT AĞACI

Bir pişmanlık hikâyesi

ALPER TUNGA DOST

“Çok üzüliyorum baba, bununla yaşamak benim için çok zor.”

“Zeynep'im kendini üzme biliyorsun beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok” dedi babası çaresizce...

Defalarca bunu mantık süzgecinden geçirdiği halde kendini hiç affetmeyecekti. İnsan annesi ile hiç dargın kalabilir miydi? Veya anne evladını affetmez miydi? Neredeyse neden tartıştıklarını dahi unuttukları halde insanlar neden bu denli inatçı oluyordu? Kuşkusuz annesinin inatçı kızı olmasının da bunda payı vardı. Tam anlamıyla onun kopyasıydı. Babası, yıllar süren evliliklerinde düşünce ayrılıkları yaşadıklarında her zaman orta yolu bulan ve politik davranan taraf olurken annesi her zaman burnunun dikine gitmeyi tercih etmişti. Zeynep de annesi gibi çok zor biriydi. En çok birisinin kendisi ile karşılaştırmasına kızılıyordu. Öyle ya; kimse başkası ile kendisinin sürekli kıyaslanmasını istemez.

“Bak şunun kızına, o bunu yapmış... Bunun oğlu şunu etmiş...” Neden başka çocukların yaptıkları ebeveynlere daha doğru gelir ki?

Sonuçta artık bunların hiçbir anlamı kalmamıştı. Zeynep kötü haberi duyar duymaz soluğu babasının yanında almıştı. O, yaşananlar sonrasında dünya ile yaşam bağı kopan annesinin ardında suçluluğu ile yalnız başına kalan bir evlattı. Ve beklemekten başka yapacağı bir şey de yoktu. En çok üzüldüğü şey ise aylarca dargın kalmaları ve ardından hastaneye yattığında yanında olamamak, ellerini tutamamaktı. Gitmeye karar verdiğinde ise artık çok geçti. Kadının yaşamsal faaliyetleri neredeyse durmuş, artık hiçbir şeye tepki veremez olmuştu. Doktorlar babasına çok fazla umutlu olmamasını öğütlemiş olsa da Zeynep içinde küçük bir umut besliyordu.

İşte o umutla babasına sarıldı, vedalaştı ve trene binerek İzmir'e hareket etti. Annesi neredeyse iki haftadır yoğun bakımda yaşam mücadelesi veriyordu. Babası da günlerce Üniversite Hastanesi önünde beklemiş ama sağlık durumunda değişen pek bir şey olmayınca eve dönmüştü. Zaten doktorlar da yaşlı bedenini daha fazla yormaması için ona evine dönmesini önermişlerdi. Zira yoğun bakımda gereken fazlasıyla yapılmaktaydı. Çaresizce beklerken herkesin kulağı gelecek iyi bir haberdeydi. Küçük de olsa olumlu bir gelişme onları havalara uçurmaya yetecekti. Ama o haber bir türlü gelmemişti. Umudunu yitiren babası eve geri dönerken kızını aramış ve acilen gelmesini istemişti.

Zeynep babası aradığında halen durumun ciddiyetinin pek farkında değildi. Bir sinir krizi sonrasında fenalaşan annesinin yine geçimsiz tavrı ile babasını çileden çıkardığını düşünüyordu. Hatta içten içe annesine kızıyor, bunun ona bir ders olmasını istiyordu. Ama gece yarısı babasından aldığı telefon ile adeta bir şok yaşamıştı. Annesinin durumu ciddiydi.

İşlerini bir kenara bırakarak acilen uçağa bindiği gibi babasının yanında soluğu almış, olayın ciddiyetini anladığında ise artık geç kalmıştı. Şimdi bir yandan banliyö treninin camından gelip geçen silüetleri izlerken bir yandan da avuçlarında tırnaklarının etine gömülmesine hâkim olamıyordu. Ya onu bir kez daha yaşarken göremezse? Ya ellerini tutup ona beni affet diyemezse?

En son ne zaman ağlamıştı onu dahi hatırlamıyordu. Ama şu anda gözlerinden süzülen gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Gözyaşlarının her bir damlası acı, pişmanlık ve vicdan azabıyla dolu halde yanaklarından aşağı süzülüyordu. Gözyaşlarının ardı arkası kesilmiyordu. Vicdan azabı ağır ağır baskın gelirken bir yandan da geçmişte birlikte geçirdikleri güzel günleri düşünüyordu. En çok da köydeki evlerinin yanındaki tepede bulunan dev ağacı ve onun altında yaptıkları konuşmaları özlüyordu. Yazın sıcağı, evin yapış yapış eden

rutubeti onları dışarı çıkmaya zorladığı için yemeklik malzemeleri alıp evlerine yakın bu dev ağacın huzur veren gölgesine sığınıyorlardı. Bazen o, küçücük elleri ile fasulyeleri kırarken annesi de akşama yapacağı böreğin malzemelerini hazırlıyordu. Bazen de beraberce hazırladıkları limonatanın keyfini çıkarıp tembellik ediyorlardı. Orası her zaman serin, sessiz ve güven dolu kaleleriydi. Çocukken de ergenlikte de birçok sırrını annesi ile orada paylaşmıştı. Ama yıllar geçtikçe zaman herkesi değiştirmeye başlamıştı. Ne Zeynep eskisi gibi çocuksu bir genç kız, ne de annesi hayat dolu genç bir kadındı. Her ikisi de artık çok değişmişlerdi. Hayatın acımasızlığı, yaşananlar onları zaman içinde yavaş yavaş değiştirmişti.

Zeynep'in hayatı ile ilgili kritik kararlar almaya ihtiyacı olduğunda annesi ile sıkça görüş ayrılıkları başlamıştı. Babası oldum olası son kararı her zaman kendisine bırakırken annesi ise daha baskın ve yönlendirici bir tavır sergiliyordu. Bu da sıkça aralarında fikir ayrılığı oluşmasına ve dolayısıyla tartışmalara neden oluyordu. Son tartışmaları da -belki de- yıllar içinde gelişen bu stresin patlamasıydı. İş ve görev yeri seçimi ile ilgili basit bir kararı bir anda dev bir sorunsala dönüştürmüştü. Karşılıklı inatlaşmalar, eski defterlerin açılması ve sonunda her zamanki gibi başkaları ile karşılaştırılması bardağı taşıran son damla olmuştu.

Zeynep bağımsız olmak, annesi ise sürekli yan yana olmak istiyordu. Tartışma anında sarf edilen sözcükler yeri geldiğinde bir kılıç kadar keskin olabiliyordu. Söz insanın ağzından çıkana kadar onun esiriyken çıktuktan sonra artık söyleyeni esir alıyordu. Keşke insan aklından geçenleri düşünmeden sözcüklere bir anda dökmese, sonra da bu sözcüklerin esiri olmasa...

Pişmanlıklar içinde geçen bir saatlik yolculukta neredeyse aktarma durağına geldiğini fark etti ve inmeye hazırlandı. Ayakta, kapının önünde trenin durmasını beklerken yan koltukta annesinin kucığında kıkır kıkır her şeye gülen

kıza gözü takıldı. Sabahın köründe annesi yaptığı her şımarıklığı, şaklabanlığı sabırla göğüslüyor, sadece arada kulağına sessiz olmasını fısıldıyordu. Trenden inerken bazı ebeveynlerin çocuklarına karşı ne kadar sabırlı olduklarını, onları büyütürken ne kadar tahammüllü davrandıklarını aklından geçirdi. Kendisi henüz anne olmadığı için bunu anlaması mümkün değildi belki de... Trenden inip metroya aktarma yaparken aklına babasına sürekli aynı soruları soran çocuk hikâyesi geldi. Babası sabırla sorduğu aynı soruya her seferinde anlamı aynı olsa da farklı farklı ifadelerle cevap verirmiş. Ama bir gün oğlan büyümüş. Baba ise yaşlandıkça çocuklaşmış. Yaşlandıkça Alzheimer etkisini gösterdiğinden aynı soruları tekrar tekrar sorar olmuş. Oğlu bu soruları çoğu zaman duymazdan gelmiş, cevapladığında da aynı sabırla cevaplamıyormuş. Ve o çocuk bir gün baba olmuş. Zaman geçtikçe babasını daha iyi anlamaya başlamış. Babasına karşı tahammülsüzlüğünü, anlayışsızlığını fark ettiğinde ise çok üzülmüş. Biraz olsun sabır gösteremediği için geç de olsa çok pişman olmuş. Neden bazı gerçekleri anladığımızda artık çok geç olur?

Hastane durağında inerken vicdan azabı gittikçe dozunu arttırmaktaydı. Durup istasyondan gökyüzüne doğru baktı. Gün daha yeni aydınlanıyordu. İstasyondan çıkarak caddeyi geçti. Hızla hastane kapısına doğru yöneldi. İçeri girerken adeta kalbinin yerinden çıkacağını hissetti. Bu saatte hastane inanılmaz sakin ve sessizdi. Yoğun bakım tabelalarını izleyerek ilaç kokan koridorları bir çırpıda geçti. Servise geldiğinde kalp çarpıntısı artık adeta tavan yapıyordu. Sadece manyetik kart ile girilebilen kapının önünde öylece kalakalmıştı. Sabah erken olduğundan olsa gerek etrafta kimse yoktu. Sadece kapının ardında telaşlı ayak sesleri ve monitörlerin dijital uyarı sinyalleri duyuluyordu. Tabii ki bir de göğsünü yırtıp fırlayacak gibi atan kalbinin sesi... Arkasından seslenen hemşirenin sesi ile irkildi:

“Hanımefendi buraya ancak özel izin ile girebilirsiniz. Zaten hasta ile direk görüşebilmeniz de mümkün değil.”

“Annem burada uzun süredir yatıyor Hemşire Hanım. Durumu ciddileşmiş. Onu bir kez görmek istiyordum.” Kadının çaresizliği, sesindeki zayıf ton hemşirenin belki her gün defalarca duyduğu tondandı. Bildik cümlesini sanki otomatikleşmiş bir şekilde sıraladı:

“Doktor Bey izin verirse size ancak öyle yardımcı olabilirim.” Doktora sorayım seçeneği en azından onu sorumluluktan kurtarıyordu.

“Müteşekkir olurum...” sözcükleri ağzından çaresizce dökülüyordu. Tıpkı soğukta ağzından çıkan buhar gibi sözcükler de ağzından döküldüğü gibi birer birer kaybolup gitti.

Kartı okutan hemşire içeri girdi ve birkaç dakika sonra döndü. Ama yüzündeki ifade olumlu değildi:

“Özür dilerim hanımefendi ne yazık ki nöbetçi doktordan izin alamadım. Zira yoğun bakım servisinde enfeksiyon da dahil olmak üzere birçok riske açık hastamız var. Bu nedenle doktor servise çıkana kadar hasta ziyaretine izin veremiyor. Anlayış göstereceğinizi umarım, üzgünüm.” demesiyle otomatik kapının kapanması bir oldu. Hıçkırıklara boğulan Zeynep koridorlardan çıkış yolunu nasıl bulabildiğini bile anlayamadan hastaneden çıktı. Bir yandan ağlarken bir yandan da bunu fazlasıyla hak ettiğini düşünüyordu. Herhalde bir evlat için yaşanabilecek en ağır ceza buydu.

Sabahın bu saatinde, İzmir’de, Üniversite Hastanesi kapısı önünde öylece yapayalnızdı. Evet, tam anlamıyla kendini bu dünyada yapayalnız hissediyordu. Arayacağı kimse yoktu. Ne bir sevgilisi, ne de gerçek bir dostu... Varsa yoksa iş derken yıllar akıp gitmişti. İşyerinde edindiği arkadaşları ise suni ilişkileri ile ona hiçbir zaman güven vermemişlerdi. İşyerlerinde her zaman bir rekabet, bir yarış ve dolayısıyla

kulis ve dedikodu olurdu. Bunu daha önce defalarca yaşadığı için kendini kimseye tam olarak açmazdı. Dışarıdan çok güçlü görünüyordu ama gerçekte yapayalnızdı. Ama bugün -yalandan bile olsa- ona arkadaşlık edebilecek birine çok ihtiyacı vardı.

Günlerden Salı'ydı. Caddeden karşıya geçti. Sabahın o saatindeki hareketlilik ve gördüğü kalabalığa önce anlam veremedi. Sonra bunun bir açık pazar olduğunu anladı. Hastane karşısında, otoyol viyadüklerin gölgesi altında her Salı günü "Bit Pazarı" kurulduğunu sosyal medyadan duymuştu. İstemsizce ayakları onu pazara doğru götürmeye başladı. Bir an önce oradaki kalabalığa karışmak, biraz olsun kafasındaki olumsuz düşünceleri dağıtmak istiyordu. Belki de biraz zaman öldürüp hastanede bir sonraki vardiyada bir kez daha şansını denemeliydi. Ne aradığını bilmeden öylece kalabalığa karıştı. İnsanları takip ederek yerlere serili tezgâhlara bakıyor, ilgi alanında bir şeyler olup olmadığını kontrol ediyordu. Eski kıyafetler, masa saatleri, vazolar, cam eşyalar, halılar, kilimler, eski radyolar...

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadan iki saate yakın dolaştıktan sonra bir kenarda, seyyar çay ocağının eski ahşap taburesine kendini attı. Bir çay söyledi. Bir yandan yorgun ayaklarını ovuştururken bir yandan da hemen yan taraftaki tezgâhta yerde serili duran eskilere, belge, evrak ve fotoğraflara gözü takıldı. Yavaşça kalkıp yan taraftaki satıcıdan fotoğraflara bakmak için izin istedi. Adamın verdiği siyah beyaz fotoğrafları eline aldığı gibi taburesine döndü. Çayını yudumlarırken sırtını da arkasındaki viyadük kolonlarından birine dayadı. Fotoğraflara birer birer sanki bir tanıdık görecekmışçesine bakmaya başladı. Hepsi en az 50-60 yıllık siyah beyaz fotoğraflardı. Birçoğunun ufak tefek yırtıkları veya lekelenmeleri vardı. Bazıları eskiden yaşamış muhtemelen İzmirli ailelere ait olsa da çoğu doğa ve manzara fotoğraflarıydı. Elindeki fotoğraf destesini şöyle iskambil

kâğıtlarını serer gibi masaya açtığında bir fotoğrafa gözü takıldı. Fotoğraftaki dev ağaç aynı annesi ile gölgesinde oturdukları ağaca tıpatıp benziyordu. Dev gibi ağacın gölgesinde bir kilim, kilimin üzerinde atıştıracak birkaç lokma yiyecek ve etrafında küçük sepetler vardı. Sanki annesi ile Zeynep o resimdeki tek eksiklerdi. Derken resmin yan tarafından annesi ile onun elinden tutan küçük kızı Zeynep görüldü. Yavaşça kilimin üzerine yerleştiler. Ağacın gölgesinde ana-kız bir yandan kıkır kıkır gülüşüyorlar bir yandan da akşama yapacakları yemeklikleri hazırlamak için kilimin üzerine seriyorlardı.

Her ikisi de mutlu ve huzurluydu. Tam anlamıyla hayatın, güzelliklerin tadını çıkarıyorlardı. Zeynep bir an neredeyse onlara seslenecek oldu. Sonra dikkatlice konuşmalarına kulak verdi:

“Anne eğer bana bir gün çok kızarsan, küser misin?”

“Olur mu hiç kızım? İnsan hiç evladına küser mi? Sen benim canımsın” diyerek eğildi ve başından öptü.

“Yani kalbini kırsam, hatta kötü sözler de söylesem...” annesi Zeynep bitirmeden lafını kesti:

“Nereden çıktı şimdi bu? Hadi bakalım biraz sus da şu fasulyeleri kırmaya devam et. Canımın canı...”

Birden çaycının sesi ile Zeynep kendine geldi:

“Abla çayın?” derken çaycı elinde tepsi ona bakıyordu. Öylece, oturduğu taburede yorgunluktan içi geçmiş, uyuyakalmıştı.

Uyandığında her şeyin sanki gerçekten yaşandığını, onun sesini gerçekten duyduğunu hissetti. Annesinin onu kalpten sevdiğini ve hiçbir zaman sırt çevirmeyeceğini o an anladı. Bunu düşünmesi bile anlamsızdı. O, annesinin canından bir parçaydı.

Uzun uzun fotoğraftaki ağaca baktı. Gözündeki yaşları mendiliyle sildi. Fotoğrafi satın alarak cüzdanına koydu. Hastaneye doğru yöneldi. Artık kesinlikle emindi. Annesinin ona, onun da annesine ihtiyacı vardı. Pes etmeyecek, bir şekilde onun yanında olacaktı. Hayat Ağacının gölgesi üzerlerinden bir ömür boyu eksilmemeliydi. Bu ağaç ve gölgesi; aile bağlarıydı, sevgiydi, saygıydı. Güven, huzur ve yaşama sevinciydi...